

Rachel Hauck

MAGAZINUL MIRESELOR

Traducere din limba engleză
de **Cătălina Pătrașcu**

Prolog

HALEY

Vara anului 1996

Heart's Bend, Tennessee

Mirosul de ploaie învăluia briza după-amiezii ce adia prin copacii verzi ai verii, adunând nori negri de rău augur care făceau cerul să pară o culme muntoasă abruptă. Haley cercetă cerul în timp ce cobora de pe bicicletă la marginea parcului Gardenia, cu un cornet de înghețată de ciocolată și vanilie în mână.

— O să înceapă ploaia, Tammy! Grăbește-te!

Haley privi peste umăr către „fortăreața” lor, o clădire abandonată, cunoscută cândva ca Buticul pentru Mirese.

Vântul se întete și un hureit sinistru se auzi dinspre parc. Haley tremură toată, chircindu-și degetele în papuci.

— Tammy!

— Ai răbdare! Îmi pregătește înghețata.

Lui Haley îi plăcuse Tammy, cea mai frumoasă fată din clasă, încă din clipa în care se întâlniseră pentru prima oară, în clasa întâi.

— Ia cu ciocolată normală.

Un tunet, precedat de un mic fulger de efect, păru să o aprobe pe Haley.

— Dar îmi place cu sirop.

— Ne vom uda!

Din dreptul chioșcului de înghețată, Tammy ridică din umeri zâmbind. Carter Adams îi întinse în sfârșit cornetul prin gemuleț. Lui Haley nu-i plăcea deloc Carter. Era prieten cu Aaron, fratele ei mai mare, și de fiecare dată când venea în vizită o tachina până când începea să țipe.

Atunci mama ei intra în cameră.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Haley, oprește-te. De ce țipi în halul ăsta?

Dar îi lua oare apărarea Aaron? Recunoștea oare Carter că fusese vina lui? Nuuu... Ar fi însemnat să aibă pretenții prea mari de la ei. Haley îi va apăra pe oameni când va fi mare. Îi va ajuta pe ceilalți. Îi va apăra pe cei care sunt batjocoriți.

O fată învață multe despre auto-apărare când are patru frați mai mari. Și lui Haley chiar îi plăcea de ei, mai puțin atunci când se purtau ca *băieții*.

— Unde vrei să mergi?

Tammy se așază pe o băncuță, îndemnând-o și pe Haley să facă același lucru. Cu vârful limbii aduna sosul de vanilie.

— Mergem la tine? Putem juca Mario.

— Nu, am mai făcut asta. Și oricum, probabil că unul dintre frații mei se joacă deja.

Haley privi din nou către fortăreața lor, vechiul magazin pentru mirese.

— Mergem la tine?

Haley prefera liniștea casei familiei Eason. Tammy nu avea frați ori surori, așa că toată casa era a ei. Avea *chiar* și propria baie.

Propria baie! Haley era nevoită s-o împartă cu Seth, care era cu doi ani mai mare decât ea, și cu Will, care era cu patru ani mai mare. Împărțeau ceea ce mama lor numea baia lui Jack și Jill. Numai că Jill nu prea avea loc. Cât de curând Haley avea să-i apere pe ceilalți. Și da, avea să aibă și propria ei baie. Așa va fi.

— Cred că sunt drăguți frații tăi.

— Drăguți? Să vezi cum e să locuiești cu ei! strâmbă Haley din nas. Sunt gălăgioși și miros urât. Foarte urât.

Tună din nou și de data asta căzură și câteva picături de ploaie. Pagerul lui Tammy începu să țiuiască din coșul bicicletei.

— Este mama, spuse ea, luptându-se cu înghețata care se scurgea peste tot, îmbibându-se în șervețelul care învelea cornetul. Luă pagerul.

— Apare un trei.

Ah, un trei. Asta însemna: „Ai grijă!” De obicei, doamna Eason trimitea un unu, ceea ce însemna: „Vino acasă!”

Întunericul învăluia parcarearea imensă din centrul orașului, piața din Heart's Bend, vântul împrăștia stropii de ploaie, iar fulgerele luminau cerul albastru-vinețiu.

Tammy tremura.

— Am face bine să ne adăpostim undeva. Mama mă va întreba mai târziu ce am făcut.

— Vrei să mergem la fortăreață? întrebă Haley arătând spre construcția abandonată.

Exact în acel moment, cerurile se deschiseră dând drumul unor rafale puternice de ploaie. Repezindu-se la bicicletă, lui Tammy îi scăpă înghețata din mână. Țipa și râdea în mijlocul ploii torențiale.

— Haide!

— Așteaptă-mă!

Haley apucă bine cornetul de înghețată și sări pe bicicletă, pedalând pe First Avenue. Yuhuuuuu!! Încerca să se ferească de stropii reci ca gheața care îi răcoreau pielea fierbinte, lipicioasă.

Traversă rapid strada exact când lumina semaforului se schimba în roșu, coti pe strada Blossom, își abandonează bicicleta la umbra bătrânului stejar, scotoci sub mușchiul spaniol ud și se întrecu apoi cu Tammy până la veranda din spate.

Norii se ciocniră, declarându-și război, mânuind săbii de lumină și inundând orașul cu sudoarea luptei lor. Fetele se rostogoliră pe parchetul laminat.

Haley sări în picioare și se îndreptă către ușă. Sprijinindu-se de tocul șubred, strigă răzând:

— Nu ne mai poți prinde acum!

— Să intrăm, spuse Tammy strecurându-se pe ușa din spate, zgâlțâind mânerul și slăbind încuietura.

Haley o urmă, pășind înăuntru, oprindu-se lângă ceea ce mama ei numea oficiul majordomului, scuturându-și apa din părul blond, drept, lipit de cap. Liniștea din magazin o învălui.

Îi șoptea ceva ce nu putea înțelege, dar simțea cu toată ființa ei. Și ca întotdeauna, Haley se simțea ca acasă.

Tatăl ei numea asta al șaselea simț. Doar că el știa ce voia să însemne asta. Însă cumva Haley înțelegea timpul și spațiul și tot ce s-ar putea afla dincolo de lumea văzută. Iar asta o ațâța. Și o speria din cale-afară, dacă e să spunem lucrurilor pe nume.

— Uite, nu se ia.

Râzând, Tammy își flutură degetele prin fața lui Haley, pe care erau lipite bucățele din șervețelul cu care era învelit cornetul de înghețată.

Haley se întinse și dezlipi o bucățică de șervețel, apoi o îndesă în buzunar. Nu voia să lase gunoaie în magazin – la fel ca toți cei care încercaseră să deschidă o afacere aici, după ce se desființase Magazinul Mireselor. Păcat, mare păcat că oamenii nu aveau niciun fel de respect pentru această clădire și pentru tot ce a însemnat ea.

Poate că Haley avea numai zece ani, dar auzise poveștile despre mirese, despre domnișoara Cora și despre tot binele pe care îl făcuse. Acest spațiu trebuia respectat.

— Să ne jucăm de-a mireasa.

Tammy urcă în fugă treptele largi, impunătoare. Balustrada arcuită și sculptată îi amintea lui Haley de un palat impresionant. Asta însemna acest magazin pentru Heart's Bend. Un palat grandios. Pentru fetele care se căsătoreau.

— Haley, tu vei fi mireasa de data asta. Coboară treptele de acolo, de sus...

— Din mezanin?

— Da, de acolo.

Tammy își linse ciocolata de pe degete și se șterse pe pantalonii scurți.

— De unde zici că știi că se numește mezanin?

— Am auzit-o pe mama spunând asta, când ne uitam la un documentar.

Haley pufni. Mama acorda o mare atenție educației. Totul în familia Morgan trebuia să fie „educativ”. Chiar și cadourile de Crăciun. Noroc cu tata care tempera obsesia mamei de sărbători.

Vezi tu, mama ei era medic, iar tatăl inginer. Lucrau foarte mult, așa că angajaseră o menajeră, Hilda, care se ocupa și de gătit, și o bonă, Tess. Erau de treabă. Un pic cam supărăcioase. Ultima oară când Haley le rugase să o ajute să pregătească o prăjitură, au dat-o afară din casă.

— Du-te și înoată. Aveți piscina aceea mare și stați numai în casă. Ce păcat! Mare păcat! Pe vremea mea...

Nimic nu-i făcea pe Haley și pe fratele ei să dispară mai repede din peisaj decât poveștile Hildei de pe vremea ei.

Oricum, nimic neobișnuit în casa familiei Morgan. Ambii părinți ajungeau acasă la timp pentru cină, pentru că mama credea că într-o familie trebuie să se ia masa împreună. Dar discuțiile din timpul mesei trebuiau să fie inteligente. Mama repeta într-una acest lucru.

— Nu există nimic *mai* important decât educația.

Așa să fie? Cu excepția stabilirii obiectivelor. Celălalt baubau al mamei. Fiecare dintre noi trebuia să-și stabilească niște obiective în Ajunul Anului Nou. Ne punea să stăm la masă și să scriem ce ne doream să realizăm. Chiar și tata trebuia să facă asta. Așa că nu prea aveam cale de scăpare.

În ultimii zece ani Haley scrisese că-și dorea un cățeluș. Nu l-a primit niciodată. Care era deci scopul unui obiectiv dacă părinții nu ajutau niciodată la îndeplinirea lui?

— Vei fi mireasa sau nu? o întrebă Tammy. Eu am fost mireasa ultima oară. Acum este rândul meu să fiu patroana magazinului.

Haley alergă sus, pe scări. Prefera să fie patroana decât mireasa.

— OK, și cu cine mă voi căsători?

— Cu cine vrei să te căsătorești?

— Cu nimeni! Ți-am spus deja, băieții miros urât!

Tammy se strâmbă.

— Să ne prefacem că nu miros urât. Cu cine deci?

Tammy răsuci mânerul ușii dulapului de sub pervazul lu-carnei. Le plăcea să se prefacă că acolo se aflau rochiile de mireasă.

Dar ușa era încuiată. Era întotdeauna încuiată.

Lui Haley nu îi veni în minte decât un singur băiat de la școală care nu o scotea din sărite. Își privi prietena în lumina care pătrundea prin ferestrele mezaninului.

— Cu Cole Danner?

— Cole?

Tammy oftă, se strâmbă și, punându-și mâinile în șold, adăugă:

— Cole este al meu.

— Dumnezeule, nu este ca și cum chiar l-aș vrea. E doar un joc. Este cel mai drăguț băiat din clasă și, din câte-mi pot da seama, miroase cel mai puțin.

— OK. Presupun că este în regulă dacă e numai un joc. Dar când ne facem mari, va fi al meu.

— Cole? Poți să-l iei liniștită. Eu o să mă căsătoresc târziu, poate la treizeci, sau chiar la patruzeci de ani.

Tammy râse.

— Dar trebuie să-mi fii domnișoară de onoare. Promiți?

— Promit!

Bineînțeles că ar fi făcut orice pentru Tammy, prietena ei cea mai bună.

Deasupra lor se auzea cum bubuiau tunete. Dar pereții vechiului magazin pentru mirese nu se clătinau.

Bunica lui Haley, Morgan, și prietena ei, doamna Peabody, își cumpăraseră rochiile de mireasă de aici. Mama ei studia medicina la Boston când l-a întâlnit pe tatăl ei, care studia la Institutul de Tehnologie din Massachusetts. S-au căsătorit doar la primărie, altfel și-ar fi cumpărat rochia de mireasă tot de la domnișoara Cora.

Cel puțin asta alesese Haley să creadă. Chiar și la zece ani, avea o predispoziție puternică pentru tradiții.

Părinții ei se mutaseră înapoi în Heart's Bend pe când ea avea doi ani. Și-au dorit să fie aproape de familie și să scape de frig. Mama ei își deschisese propria clinică de medicină sportivă. Și era chiar renumită, își dădea seama Haley. Sportivi din toată lumea apelau la serviciile ei.

— Îți trebuie un voal.

Tammy rupse o bucată dintr-un ziar, o întinse pe podea netezind-o cu palmele, apoi i-o aranjă pe cap lui Haley.

Haley râse și se feri, voalul alb-negru alunecându-i de pe cap.

— Atât îmi trebuie, să mă duc acasă cu păduchi.

Urcă încet către al treilea etaj.

— Hai să vedem ce e aici. Poate găsim ceva ce putem folosi.

Dar la etajul al treilea era o dezordine de nedescris. Pretutindeni erau împrăștiate cutii și piese vechi de calculator. Tencuiala cădea de pe pereți, iar pe podea zăcea un covor aproape putred. Baia era distrusă.

Tammy tresări.

— Mă înspăimântă acest loc. Să ne întoarcem la mezanin!

Dar Haley observase ceva sub covor. Se aplecă și ridică o fotografie alb-negru.

Tammy se așeză pe vine lângă ea.

— Este domnișoara Cora. I-am văzut poza în ziar.

— Știu. Îmi amintesc.

Haley își ridică privirea către pereții plini de igrasie. Crezi că a locuit aici?

— Sper că nu. Este scârbos.

Haley privi expresia tulburătoare din ochii femeii. Părea că tânjea după ceva. Lui Haley i se puse un nod în gât. Simți furnicături pe brațe. Se activase al șaselea simț din nou. Simțea ceva ce nu putea să vadă.

— Privește! Cârliche de rufe. Și o bucată de tul care poate fi voalul tău.

Sprijinindu-se de rafturile unei biblioteci, Tammy își etala comorile.

— Să spunem că am și rochie și voal.

Haley privea insistent chipul din fotografie. Domnișoara Cora nu era foarte frumoasă, dar părea blândă. A avea o

coafură de modă veche, cum văzuse prin fotografiile bunicii. În privirea ei se citea curiozitate, dar și tristețe. Era tristă, fără doar și poate.

Cu toate acestea, nu auzise decât lucruri vesele despre domnișoara Cora. Oare îi plăcuse să conducă un magazin cu rochii de mireasă? Avea mulți frați, așa ca Haley? Acest lucru ar întrista orice fată. Sau fusese singură la părinți, precum Tammy?

— Haide, Hal! Să plecăm înainte să mă cheme mama acasă!

Un tunet puternic pecetlui înțelegerea. Haley puse poza în buzunarul pantalonilor scurți și se grăbi să coboare scările.

— M-am răzgândit. Vreau să fii tu mireasa. Eu voi fi domnișoara Cora, proprietara magazinului.

— Domnișoara Cora?

— De ce nu? Este un joc, nu-i așa? În plus, dacă mirele este Cole e mai bine ca tu să fii mireasa. Te vei căsători cu el înaintea mea.

Întoarsă în mezanin, Haley intră în pielea personajului, alergând pe scări către foaier.

— Bună ziua, doamnă Eason. Fiica dumneavoastră tocmai probează voalul.

Se prefăcu că deschide ușa din față. Cea adevărată era înțepenită.

— Luați loc, vă rog!

Sus, Tammy traversa mezaninul, fredonând un cântec de nuntă în timp ce cobora scările cu grijă. Haley își trase răsuflarea, îndepărtându-și bretonul de pe frunte. Transpirase din

cauza aerului închis și fierbinte din magazin, iar praful i se lipise de piele.

— Nu-i așa că este frumoasă, doamnă Eason?

Haley sări un prag imaginar și îi prinse obrajii în palme, intrând în rolul mamei lui Tammy.

— Dumnezeu, am să plâng. Am să plâng. Își făcu vânt cu mâna. Iubito, ești frumoasă. Foarte frumoasă.

Tammy își aranjă voalul din ziar, își ridică trena rochiei imaginare și murmură ceva de genul că „abia aștepta să se căsătorească cu Cole Danner”.

În acel moment fulgeră și apoi tună atât de tare încât se zguduiră ferestrele, aruncând-o pe Tammy în brațele lui Haley.

Căzură amândouă, răzând, țipând, bătând cu palmele în podeaua rigidă de lemn. Când se liniștiră, Haley își îndreptă ochii către tavanul înalt.

— Într-o zi, trebuie să cumpărăm acest magazin, da?

Îi prinse strâns mâna lui Tammy într-a ei.

— Vom merge la facultate, apoi poate ne înrolăm în marină...

— În marină!? Nu mă înrolez în nicio marină! protestă Tammy vehement. Dar voi conduce acest magazin alături de tine!

— Însă, mai întâi vom cutreiera lumea. Vom cunoaște oameni. Vom merge în Hawaii. Și apoi vom cumpăra acest magazin.

— Vom fi mereu cele mai bune prietene.

Fetele se prinseră de degetele mici.

— Vom fi mereu cele mai bune prietene.

— Ne vom întoarce aici și vom cumpăra acest magazin cu rochii de mireasă.

— Promit!

— Promit!

Lumina unui fulger dezmierdă fereastra încăperii din nou. Haley sări în sus și începu să alerge chiuind prin magazin, cu Tammy pe urmele ei.

Cele mai bune prietene jucau roluri imaginare. Dar jocurile imaginare au luat sfârșit.

Însă prietenii sunt veșnice. Iar promisiunile nu se încalcă niciodată.

Capitolul 1

CORA

Aprilie 1930

Heart's Bend, Tennessee

Era o dimineață la fel ca celelalte. Cora ajunsese la magazin. Descuiase ușa. Aprinsese luminile.

În ziua aceea însă, lumina soarelui de primăvară care se revărsa printre copaci aducea cu ea speranța. O speranță vie.

Fie ca astăzi să fie ziua cea mare!

După ce își agăță haina și pălăria în cuierul din vestibul, Cora intră în salonul mic și se opri în dreptul celei mai apropiate ferestre, dând la o parte perdeaua vapoasă din dantelă. Privi îndelung către râul Cumberland care se zărea printre copaci, și își dori să vină *el*.

Deși iubea parfumul dulce al florilor de primăvară, Corei îi era dor de priveliștea întinsă pe care o oferă copacii desfrunziți. Iarna, când privea de la fereastră, putea admira împrejurimile pe o arie de câțiva kilometri. În ciuda zilelor reci, mohorâte, de iarnă, peisajul dezolant al acestui anotimp o încânta.

Acum era din nou primăvară, dar el nu apăruse. Tânjea să-l vadă venind dinspre port, pășind elegant, cu silueta lui impunătoare, curajos, croindu-și drum pe bulevard, cu părul blond ce i se încălcea în jurul feței, cu mânecile largi ale cămășii albe suflecate pe brațele puternice.

Iubitule, vino astăzi!

— Cora!

Ușa din spate se trânti, trezind-o din visare.

— Am ajuns!

Odelia, vânzătoarea și croitoreasa Corei, intră în încăperea, aducând cu ea o pală de vânt rece și parfum de scortişoară.

— Îmi pare rău că am întârziat. Am avut brișele în cuptor.

Chicoti, mutându-și hainele dintr-o mână în alta.

— Brișele... înțelegi? Trebuia să fiu la spectacol. Oricum, n-am putut să fac vechitura aia de mașină să pornească, așa că m-a adus Lloyd cu furgoneta.

Cora se aplecă peste umărul ei.

— Ce bine miroși! Nu-i grabă. Clientele nu ajung decât peste o oră. Mama e pe drum.

— Foarte bine! Nu există gazdă mai bună decât mama ta.

Odelia duse brișele fierbinți în încăperea de la primul etaj, unde mama Corei avea să servească ceai și cafea, pe lângă foitajele de la brutăria Haven. Avea să decidă ea, cu diplomație, ce va face cu brișele Odeliei.

— Până și mătușa Jane a recunoscut că nu o poate întrece pe Esmé. Mă duc să aduc restul rochiilor din mașină. Lloyd are de lucru la fermă și sunt sigură că nu vrea să întârzie.

Te ajut.

Cora o urmă pe Odelia în josul străzii Blossom.

Bună dimineața, Lloyd!

— Cora.

Înclină din cap și își scoase pălăria în fața ei. Apoi îi întinse câteva umerase cu rochii.

— Trebuie să mă întorc la treabă!

— Nu mai spune! Și noi ce crezi că facem aici toată ziua, ne jucăm de-a croitoria?

Odelia se propti cu piciorul de roata furgonetei și îl scăpă pe bărbat de povara rochiilor pe care le ținea în brațe.

— Nu le mai ține așa aproape de tine, vor miroși a porci și cai.

— Dă-mi-le mie, Odelia.

Cora se întinse după alte trei rochii.

Femeia era ca aerul pentru magazin. Talentul ei în ale croitoriei era un mister nedeslușit. Era pe jumătate irlandeză, pe jumătate cherokee și mereu în priză. Avea o piele fină, maronie, care nu-i trăda vârsta. Mama Corei nu-i dădea sub nicio formă peste șaiszeci de ani.

După ce descărcară rochiile, Lloyd plecă.

— Să vii să mă iei, bătrâne, dacă vrei să mănânci în seara asta! strigă Odelia după el.

— De cât timp zici că sunteți căsătoriți? întrebă Cora, prinzându-și din urmă asistenta. Odelia fusese angajată de mătușa Jane în 1890, când deschisese magazinul.

— De când era lisus mic.

Apoi cercetă una dintre rochiile de satin.

— Dacă pătura veche a lui Lloyd a lăsat scame, îl omor!

În lumina din mezanin însă, rochiile arătau perfect. Fus-tele lungi, albe, sclipeau de prospețime și splendoare. Nimeni în Heart's Bend nu se compara cu Odelia.

— Voi aranja vitrinele.

Cora urcă scările impunătoare cu balustrade sculptate, lucioase, din lemn, care împărțeau magazinul în două: salo-nul cel mare în stânga, cel mic în dreapta.

Salonul cel mare era pentru Cora echivalentul unui living de la Hollywood. Cel puțin așa văzuse în filme și reviste. Par-chetul era acoperit de covoare moi, iar pe pereți era aplicat un tapet îndrăzneț.

În lumina vitrinei din față, de-a lungul canapelei-pat lungi și arcuite, ea așezase scaune cu mânere sculptate, confecțio-nate din lemn șlefuit și îmbrăcate în tapiserie aurie. Aici, le invita pe clienți să ia loc împreună cu mamele, bunicile, suro-riile, verișoarele, prietenele, mătușile și nepoatele lor. Aici, așteptau ele ca viitoarea mireasă să coboare treptele îmbră-cată în rochia de mireasă.

Dacă mireasa dorea, coborau și domnișoarele de onoare odată cu ea, etalându-și rochiile în fața celorlalte doamne. Din când în când, câte un tată insista să se alătore alaiului. Până la urmă, el achita nota de plată, nu-i așa?

Salonul mic găzduia vitrine în care erau expuse o varietate de voaluri, mănuși, genți-plic, poșete, ciorapi și tot ce își mai putea dori o mireasă. Manechinele erau îmbrăcate în rochii de mireasă, rochii de voiaj și lenjerie simplă.

Cora se opri la baza scărilor. Ce voia oare să facă? Aa, da! Vitrinele! Trebuia, de asemenea, să dea o fugă și să ia foitajele de la brutărie. Se opri din nou în dreptul ușii din față. Privi prin geamul gravat, incapabilă să-și potolească bătăile inimii.

Așteptarea plină de mustrări se transformase într-o neliniște arzătoare.

Unde ești, Rufus?

În ultima scrisoare îi promisesese că se va întoarce în Cumberland primăvara următoare. „Așteaptă-mă în martie!” Dar era deja prima săptămână din aprilie. Cornii înfloriseră în parcul Gardenia și pe First Avenue.

Se temea să nu fi fost rănit ori să nu se fi îmbolnăvit. Sau mai rău. Poate corbia lui se scufundase, iar un curent puternic îl împiedicase să iasă la suprafață.

— Avem timp să lăncezim la fereastră?

Cora se întoarce. Mama ei traversa micul salon aranjându-și părul, apoi își netezi fusta.

— Verificam temperatura.

Cora bătu ușor cu degetele în sticla rece a termometrului. Ce coincidență binecuvântată!

— Verificai temperatura? Sau te uitai la râu?

Mamei îi plăcea să creadă că Cora era precum o carte deschisă. Una ușor de citit.

— Aranjez vitrinele înainte să mă duc la brutărie. Poți deschide geamurile de sus ca să se aerisească? Se va încălzi când va sosi familia Dunlap. Sunt foarte mulți.

— Să știi că nu o să ajungă mai repede dacă te tot uiți pe fereastră după el. Nici nu va deveni un om de cuvânt.

Mama deblocă fereastra de lângă ușă și deschise ochiul de geam din partea de sus.

— Ești nedreaptă! Este un om care își respectă cuvântul dat!

— Ei bine, având în vedere că și-l schimbă când pofteste, iar tu îl crezi, atunci presupun că ai dreptate. Ai zis ceva despre comanda de la brutărie? Am aruncat un ochi în cămară și nu am văzut decât rulourile cu scortişoară ale Odeliei.

— Da, mă duc la Haven după ce termin de aranjat vitrinele. Pui de cafea și de ceai cu cinci minute înainte să ajungă?

— Mă ocup de acest magazin dinainte să te naști tu. Știu când trebuie să pun de cafea și de ceai. Nu știu însă ce ar trebui să fac cu rulourile Odeliei. Femeia asta poate face o rochie splendidă din iarbă, dar habar n-are să facă prăjituri. Nu e de mirare că Lloyd nu zâmbește niciodată.

Cora își reținu cu greu un zâmbet.

— Taci, mamă. O să te audă. Nu poți nega că miros excelent.

— Este adevărat, dar i-am spus și ei că rulourile pe care le face sunt tari ca piatra.

Mama se îndreptă către scară.

— Nu-i așa, Odelia?

— Ce anume, Esmé?

— Că prăjiturile tale au potențialul de a sparge și cei mai puternici dinți.

— Mi-ai tot spus asta în ultimii douăzeci de ani, dar nu mi se pare că Lloyd se plânge.

— Cu excepția faptului că nu zâmbește niciodată.

Mama se întoarse către Cora șoptind:

— Pentru că a rămas fără dinți.

— Gata, mamă!

Cora se abținu cu greu să nu râdă.

— M-ai învățat să fiu bună. Poartă-te creștinește!

— Sunt o bună creștină tocmai pentru că spun adevărul.

Mama deschise și restul ferestrelor de sus. În salonul mare, vechiul ceas bătu ora fixă.

Ora opt. Cora trebuia să se adune. Se îndreptă către vitrine. Scoase capetele manechinelor din sertarele de jos și le împodobi cu voaluri, învârtind tului lung în jurul sticlei și lăsându-l să atârne pe parchetul șlefuit. Pe alte capete prinse piepteni decorați în părul fals și aspru.

Apoi aranjă mănușile albe, lungi, din mătase, cu nasturi din perle și un set de perle pe un suport din catifea albastră.

În această dimineață, avea să își facă apariția o clientă foarte importantă. O anume domnișoară Ruth Dunlap din Birmingham, o mireasă din înalta societate, în a cărei familie Magazinul Mireselor era o tradiție. Mama ei, doamna Laurel Schroder Dunlap, născută și crescută în Heart's Bend, își cumărase rochia de mireasă și trusoul de la mătușa Jane, în anul 1905. Se aștepta, așadar, ca fiica ei să fie tratată regește. Așa cum merita.

Jane Scott învățase meserie la Milano și Paris, la sfârșitul anilor 1800, și adusese cu ea meșteșugul acasă, în Tennessee, după ce mama ei, bunica Scott, murise. Femeile din Heart's Bend – soții de fermieri, femei de la munte, metise, foste sclave – nu mai văzuseră niciodată asemenea creații.

Le-au plăcut la nebunie însă. Stilul elegant al mătușii Jane a transformat magazinul din micul oraș într-o adevărată legendă în centrul Tennessee-ului și în nordul Alabamei, punând bazele unei tradiții mai puțin obișnuite și devenind magazinul de suflet al orașelului Heart's Bend.

— Cora, știi că nu-ți place să-mi bag nasul în treburile tale, spuse mama, revenind în salonul mic. Dar..

— Nu, chiar nu-mi place. Nu sunt copil.

Cora verifică ultima vitrină. Totul părea a fi în regulă.

Zâmbindu-i mamei, se îndreaptă către mezanin unde se afla biroul ei. Răscolii printre hârtii, punând deoparte mai multe scrisori. Avea să se ocupe de ele mâine, după ce domnișoara Dunlap se va fi întors în Alabama.

Mama o urmă.

— *Nu* ești copil. Și asta este exact ceea ce gândesc.

Se sprijini cu ambele mâini de birou și se aplecă spre Cora.

— Iubito, ai treizeci de ani. La douăzeci și opt de ani eu eram deja căsătorită, aveam doi copii și eram președinta asociației locale care milita pentru drepturi egale de vot în Tennessee.

— Cora, vrei să alegi un voal pentru domnișoara Dunlop? Întrebă Odelia, ieșind din depozitul imens. Și cred că rochia ei ar merge bine cu mănuși.

— Am aranjat voalurile și mănușile în vitrinele din salonul mic. Poate să aleagă când probează rochia.

Mătușa Jane nu se zgârcise deloc atunci când îl angajase pe Hugh Cathcart Thompson, arhitectul din Nashville, să proiecteze buticul cu rochii de mireasă. Era extrem de sofisticat.

O afacere și o locuință. Deși Cora nu se mutase încă la etajul al treilea, mătușa Jane locuise deasupra magazinului ei iubit timp de treizeci de ani.

— Te-ai gândit și la rochia de voiaj? Avem modelele din colecția de tricotate a Elsei Schiaparelli.

— Da, desigur. Să o lăsăm să aleagă. Putem comanda apoi ce-și dorește. Rochiile tricotate sunt încă la modă.

Corei îi plăcea stilul Schiaparelli. Ea înțelegea că femeile sunt persoane reale, care au lucruri concrete de făcut.

— Ajută-mă, Odelia. Spune-i Corei să nu-și închidă inima.

Mama mângâie părul brunet al fiicei ei.

— Asta-i tot ce vreau să spun. Dă o șansă altui bărbat. Nu mai sta cu ochii pe fereastră așteptându-l pe căpitan. Ai un magazin cu rochii de mireasă, dar nu ai fost niciodată mireasă.

— Îți mulțumesc, mamă. Nu observasem asta.

Într-un orășel micuț precum Heart's Bend toată lumea observase că proprietara de treizeci de ani a magazinului pentru mirese nu fusese niciodată mireasă.

— Nu cumva tu ai fost cea care m-a învățat să-mi ascult inima?

— Ba da, dar nu am crezut niciodată că asta va duce într-un punct mort.

Mama începu să coboare scările.

— Nu mai spun nimic. Nu vreau să fii supărată când va ajunge familia Dunlap. Să mă duc să iau foitajele? Am timp înainte să pun de cafea și de ceai.

— Nu, mamă, am spus că mă voi duce eu.

Simțea nevoia să evadeze, să respire aer curat, să-și asculte gândurile, să-și viseze fără ca mama ei să se amestece.

Îl cunoștea și-l iubea pe Rufus St. Claire de patru ani. Și în acești patru ani nu o mințise niciodată. Niciodată. Întârziase, fusese blocat de orarul transporturilor navale și de regulile râului, dar își ținuse întotdeauna promisiunile. Se întorcea mereu zâmbind ștrengărește, încărcat cu cadouri, iar sărutările lui erau mai dulci și mai pătimăse.

Iar apoi își apropia buzele moi de urechea ei: Într-o zi te vei căsători cu mine!

Cora tremură și se afundă în scaun. Îi era atât de dor de el încât o durea. Fusese liniștită toată iarna și toată primăvara, scrisorile lui îi fuseseră de ajuns. Totul fusese bine până când văzu sfârșitul lui martie, dar nu și chipul bărbatului iubit.

Ieșind din mezanin, unde se aflau trei oglinzi ovale cu rame din lemn de cireș, în fața cărora miresele se îmbrăcau și se aranjau, Cora nu simți nimic din ceea ce simțeau miresele pe care le iubea și cărora le oferea serviciile ei. Dar cât de mult i-ar fi plăcut și ei să pășească spre altar.

De mic copil visa la ziua în care ea va fi mireasa din magazin. Se visa coborând treptele impunătoare, încântându-și mama, încântându-le pe Odelia și pe mama mirelui ei – dacă ar mai fi trăit – încântându-și prietenele și familia.

Avea să soarbă din ceaiul dulce și să muște încet din fursecul cu unt pudrat cu zahăr. Avea să fie bucuroasă și fericită în ajunul zilei celei mari.

Se străduia să nu se simtă plictisitoare, bătrână și abandonată. Dar *el* îi promisese. Și atât timp cât nu știa ceva sigur, avea să-și asculte inima, să creadă și să aștepte.

— Esmé, mă ajuți, te rog? se auzi Odelia, în timp ce muta manechinul care purta rochia de mireasă pe care domnișoara Dunlap o alesese acum o lună, când intrase pentru prima oară în magazin. Domnișoara Ruth Dunlap alesese o rochie tip Butterick, cu care Odelia făcuse minuni.

Cora se așteptase la expresia lui Ruth când văzuse rochia pentru prima oară. Fața emoționată a unei mirese nu se uită niciodată. *Se întâmplă cu adevărat. Mă căsătoresc.*